

4. Закрутити гвинт голкотримача.
5. Опустити та підняти голку, перевіряючи, як вона проходить через отвір голкової пластини, чи не зачіпає човниковий пристрій.
6. Заправити верхню та нижню нитки.
7. Перевірити якість машинної строчки.

Дотримування учнями такої послідовності зазвичай контролює сам вчитель, бо у більшості навчальних посібників наведено лише порядок встановлення голки (пункти 1-4), а про перевірку якості виконання роботи (п. 5-7) навіть не згадується. Разом із тим голка – надзвичайно небезпечний предмет, який може нести загрозу не лише для здоров'я людини, а й для її життя. Про це варто повідомити учням та нагадувати щоразу, коли робота на уроці трудового навчання передбачатиме використання ручної чи машинної голки.

ПІДГОТОВКА МАЙБУТНІХ ІНЖЕНЕРІВ-СУДНОМЕХАНІКІВ ДО МІЖКУЛЬТУРНОЇ КОМУНІКАЦІЇ ЯК ЗАПОРУКА УНИКНЕННЯ НАДЗВИЧАЙНИХ СИТУАЦІЙ

Сотер М.В.

*Херсонський державний університет
kulbatska@mail.ru*

В умовах глобалізації ринку праці одним із ключових завдань сучасної вищої освіти є формування висококваліфікованих фахівців, які здатні до ефективної професійної взаємодії у полікультурному просторі. Високий рівень професійної компетентності майбутніх інженерів-судномеханіків досягається за наявності у них комплексу професійних умінь і навичок, а також знань іноземної мови та умінь міжкультурного спілкування й ефективної взаємодії з іноземними колегами у складі мультикультурних екіпажів. Специфіка професії інженера-судномеханіка достатньо складна. Це пов'язане, передусім, із тим, що їх професійна діяльність проходить у напружених, інколи навіть екстремальних, умовах: замкнутій судовій обстановці за обмеженого кола спілкування; тривалого робочого дня; високого рівня ризику втратити здоров'я або отримати травми. Незважаючи на це, інженери-судномеханіки повинні проявляти оптимальну працездатність, швидко діяти й адекватно реагувати на різкі зміни обставин. Дослідження Міжнародної морської організації (ІМО), довели, що «людський фактор», до якого відносять й нестачу досвіду уникнення бар'єрів міжкультурної комунікації членів екіпажу або практично повна його відсутність, є причиною виникнення 80 % надзвичайних ситуацій у морі. Отже, виникає гостра потреба максимально знизити ймовірність прояву помилок, усунути вплив «людського фактора», а, відтак, підготувати майбутніх інженерів-судномеханіків до міжкультурної комунікації задля уникнення надзвичайних ситуацій на морському транспорті.

Саме тому необхідно запроваджувати ефективну систему заходів для підготовки майбутніх інженерів-судномеханіків до міжкультурної комунікації у вищих навчальних закладах. Це в подальшому (під час виконання безпосередніх професійних обов'язків) допоможе: по-перше, попередити та запобігти нещасним випадкам, по-друге, забезпечити безпеку на морі, по-третє, уникнути заподіяння шкоди довкіллю та майну, викликаних слабким знанням мови й культури, вербальних і невербальних кодів спілкування, недостатнім володінням системою мовних значень різного рівня (інтонаційні, лексичні, граматичні, а також словотворчі помилки), мовним етикетом, помилками у використанні стереотипів, а також ідеологічними помилками.

Ураховуючи вищесказане, треба вибудовувати навчально-виховний процес підготовки майбутніх фахівців до міжкультурної комунікації у руслі синергії взаємопов'язаних і взаємодоповнюючих підходів: інтегрованого, комунікативно-діяльнісного, особистісно орієнтованого, соціокультурного та компетентнісного. Це сприятиме подальшому успішному функціонуванню, спільній діяльності й соціокультурній адаптації інженерів-судномеханіків у полікультурному просторі й разом з тим дозволить уникнути надзвичайних ситуацій. Що у свою чергу вимагає комплексного підбору методів й технологій, серед яких методи стимулювання й мотивації навчальної діяльності, імітаційні методи (симуляції й моделювання ситуацій професійної діяльності), проблемно-пошукові методи (проекти та проблемне проектування, навчання у співпраці), творчі й інтерактивні методи (ділові (рольові) ігри, аналіз конкретних ситуацій, технологія «мозкового штурму», проведення круглих столів (дискусії, дебатів)), інформаційно-комунікаційні технології. Усі вище вказані кроки підготовки майбутніх інженерів-судномеханіків до міжкультурної комунікації не лише сприятимуть усвідомленню міжкультурної різноманітності світу задля ефективного вирішення професійних задач у полікультурному просторі, а й дозволять запобігти виникненню надзвичайних ситуацій у майбутній професійній діяльності.

РОЛЬ ЕРГОНОМІКИ ТА ЕРГОТЕРАПІЇ У ПРОЦЕСІ ЖИТТЯ ТА ПРАЦІ НЕПОВНОСПРАВНОЇ ОСОБИ

Стасюк О.М., Мазепа М.А.

*Львівський державний університет фізичної культури імені Івана Боберського
mrmazepa@ukr.net*

Ергономіка – наука, що вивчає допустимі фізичні, нервові та психічні навантаження на людину в процесі праці, проблеми оптимального пристосування навколишніх умов виробництва для ефективної праці. Комплексний підхід, характерний для ергономіки, дозволяє одержати всебічне уявлення про побутово-виробничий процес і тим самим відкриває широкі можливості для його удосконалення.

Просторові аспекти цієї науки передбачають: планування робочого місця, раціональне розміщення у просторі матеріальних елементів виробництва, зокрема устаткування, технологічного та організаційного оснащення, а також робітника. Робоче місце має робочу, основну і допоміжну зони. В основній зоні, яка обмежена досяжністю рук людини в горизонтальній і вертикальній площинах, розміщуються засоби праці, що постійно використовуються в роботі. У допоміжній зоні розміщуються предмети, котрі застосовуються рідко. Так само це стосується і неповносправної особи, яка може застосовувати свої здібності у процесі роботи, а також без зусиль вирішувати завдання побутового характеру.

Ерготерапія ж пропонує унікальний міждисциплінарний реабілітаційний підхід, який поєднує терапевтичну програму реабілітації, абілітації та компенсації (адаптації). На прикладі ранкового ритуалу можна продемонструвати, що завдяки ерготерапевту людина відновлює можливість користуватися мобільним телефоном, відкривати кран у ванній кімнаті, самостійно застігнути гудзика на одязі тощо. Ергономіка в цьому аспекті дозволяє виконати всі згадані дії більш економно (з меншими затратами енергії), тобто до функцій неповносправних осіб пристосувати умови зовнішнього середовища.

В ергономічних дослідженнях використовуються такі методи: соматографія, експериментальні (макетні) методи (метод плоских манекенів тіла, метод накладення на креслення проєктованих місць схем робочих зон), складання професіограм трудової діяльності.